

kar ima. Na to blago spremljevalko opozarjam tem bolj, ker se čimdalje manjkrat vidi v sedanjem času.

Imenoval bi lahko še mnogo čednosti, ki so kolikortoliko odvisne od hvaležnosti. Le mislite, na primer, na potrpežljivost; saj sem vam že rekel o drugi priliki, da je najvišja stopinja hvaležnosti ravno v tem, če smo Bogu hvaležni celo za trpljenje ter govorimo s hvaležnim Jobom: „Ako smo prejeli dobro iz božje roke, zakaj bi hudega ne?“ Spominjajte se zmernosti, treznosti, varčnosti. Ako smo Bogu res hvaležni za njegove darove, jih pač ne bomo zlorabili z nezmernostjo, pijanostjo, grešno zapravljenostjo itd., da bi ga tako žalili celo z njegovimi darovi, dobrotami. In tako, mladi čitatelj, še dalje sam premišluj in našel boš gotovo še druge čednosti, vrle spremljevalke rajske deve — divne hvaležnosti.

Misli večkrat na to, za koliko se najprej pomakneš v dobrem, ako si pridobiš istinito hvaležnost.

Nadležna muha.

(Basen.)

Grozeči, črnosivi oblaki so se leno vlekli čez gorovje, zavijajoč celo okolico v polumrak. Zavladala je tolika tišina, da še celo neugnana trepetlika ni več trepetala s svojimi suličastimi listi.

Vse je slutilo bližnji vihar.

Tudi pajek-križavec jo je ubral iz prilično razpete mreže na podstrešnem voglu v kotiček, odkoder je brezskrbno strmel v temačni svet.

To je opazila nadležna muha. Ni si mogla kaj, da ne bi premetenega krvnika vsaj desetkrat podražila. Drzno je obletavala njegovo mrežo, in dasi je enkrat skoro obvisela v pajčevini, ni to nič izdalo, ampak se je le še drznejše in nevšečnejše zaganjala semintja.

Pajek pa je žedel v svojem kotičku in mirno požiral jezo.

Kar zavije sapa, znanilka naliva, zavrti in dvigne cestni prah ter se zasučé krog hišnega vogla.

Nadležna muha se je ravno zagnala proti pajkovi mreži, ko jo zajame sapa in potisne vanjo. Čimbolj se je skušala izmotati in iztrgati iz grozних vezi, tembolj se je še zamotala vanje in žalostno poginila.

Uvidela je, da „kdor nevarnost ljubi, v nji pogine.“
— é.

Vrč poln solz.

(Narodna.)

Nekoč sta živela mati in sinček. Mati je imela sinčka-jedinčka neizrečeno rada. Pristrčno ga je ljubila in nikjer ni mogla biti brez njega.

Toda Bog pošlje hudo bolezen, ki je med otroki hudo razsajala. Tudi sinčka je napadla, da je zbolel na smrt. Tri dni in tri noči je čula, molila in jokala mati pri bolnem detetu — pa zaman — umreti je moralo.

Mati je ostala sama na božjemu svetu. Neizmerna žalost se je poloti. Ne jé nič, ne pije nič, temveč joka zopet tri dni in tri noči brez prenehanja in vedno in vedno kliče svoje dete v življenje nazaj.

Ko tako sedi zatopljena v globoko žalost že tretjo noč in že ni imela nobene solze več ter je bila izmučena do smrti, se natihomoma odpro vrata. Hudo se mati prestraši, kajti pred njo stopi umrlí otrok. Bil je opravljen kakor angelček in lep kot božja prikazen. Smehljal se je pa tako sladko in milo kakor sama nedolžnost. V rokah je držal vrč, ki pa je bil poln do roba. In otrok izpregovori: „Ljuba mamica, ne plakaj več! Glej, v tem vrču so tvoje solze, katere si pretočila zame. Angel žalosti jih je ulovil v to posodo. Ako potočiš le eno samo solzo še zame, bode vrč prepoln in solze se bodo razlile. Potem pa jaz ne bodem imel miru v grobu in ne rajskega veselja. Zato, ljuba mamica,